

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 161/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., V., zastúpenej advokátom JUDr. J. T., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2012 a jeho platobným rozkazom z 5. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., V. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2012 a jeho platobným rozkazom z 5. apríla 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2012 na návrh žalobcu vydal 5. apríla 2012 platobný rozkaz, ktorým uložil sťažovateľke povinnosť do 15 dní od jeho doručenia zaplatiť žalobcovi sumu 22 446,80 € s prísl. alebo v tej istej lehote mohla sťažovateľka podať proti platobnému rozkazu odpor. Okresný súd súčasne s vydaním platobného rozkazu 5. apríla 2012 vydal aj uznesenie, ktorým sťažovateľku vyzval, aby sa v lehote 15 dní vyjadrila k žalobou žalobcu uplatnenému nároku, aby uviedla rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu a aby navrhla dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Napokon okresný súd 24. apríla 2012 nariadil v predmetnej veci aj pojednávanie na 11. júl 2012. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd zaslal sťažovateľke tak platobný rozkaz z 5. apríla 2012, ako aj uznesenie z toho istého dňa a napokon aj predvolanie na nariadené pojednávanie v jednej obálke, mal sťažovateľku podľa jej tvrdenia uviesť do omylu, v dôsledku čoho bola sťažovateľka v presvedčení, že voči platobnému rozkazu nemusí podávať odpor, ale že svoje výhrady voči nemu predloží okresnému súdu priamo na nariadenom pojednávaní. V uvedenom presvedčení sťažovateľku utvrdzovala nielen skutočnosť, že okresný súd predmetný platobný rozkaz nevydal pod spisovou značkou „Rob“, ale ho vydal pod spisovou značkou registra „Cb“, ale tiež ju v tom utvrdzoval aj fakt, že podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku okresný súd nariaďuje vo veci platobného rozkazu pojednávanie až vtedy, keď bol proti platobnému rozkazu podaný odpor. Vzhľadom na uvedený podľa sťažovateľky zmätočný postup okresného súdu v danej veci bolo vydaným platobným rozkazom č. k. 4 Cb 1/2012-43 z 5. apríla 2012 porušené jej základné právo na spravodlivú súdnu ochranu.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«Odporca/sťažovateľ bol postupom súdu uvedený do omylu a v dôsledku uvedeného mu bolo odopreté právo na súdnu a inú právnu ochranu, právo na spravodlivý súdny proces a právo na konanie pred súdom.

Z postupu súdu prvého stupňa mal sťažovateľ za to, že nakoľko vo veci bolo riadne nariadené pojednávanie, nemusí odpor proti predmetnému platobnému rozkazu, nakoľko sa domnieval, že postačuje, aby si uplatnil svoje nároky /obranu/ preložil dôkazy na predmetnom pojednávaní, ktoré bolo vo veci vytýčené (§ 122 ods. 1 OSP, súd vykonáva

dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania).

Konanie je vedené na súde v spisovej agende Cb, t. j. v rámci agendy, v ktorej súdy rozhodujú vo veci samej rozsudkom alebo uznesením a nie v spisovej agende Ro, resp. Rob, ako by správne malo byť konanie vedené, pokiaľ súd rozhoduje vo veci platobným rozkazom. Sťažovateľ mal preto dôvodne za to, že súd vo veci platobným rozkazom nerozhodol, resp. že tento nie je relevantný vzhľadom na vytýčené pojednávanie a značku spisovej agendy, pod ktorou je konanie vedené, a keďže súd vo veci nariadil pojednávanie mal za to, že súd v rámci neho vykoná dokazovanie a na základe neho následne rozhodne vo veci rozsudkom, resp. uznesením. ...

Súd jednak postupoval v zmysle ust. §§ 114 a 115 OSP, t. j. vo veci pripravoval a aj vytýčil pojednávanie; zároveň však vo ešte predtým vydal platobný rozkaz podľa §172 OSP. V zmysle ust. §172 ods. 3 OSP, ak súd vydá platobný rozkaz, nenariaďuje už pojednávanie. Resp. v zmysle ust. §174 ods. 2 OSP, pojednávanie po vydaní platobného rozkazu súd nariadi vtedy, ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, čím sa ale zároveň zrušuje samotný platobný rozkaz v plnom rozsahu. Tvrdíme, že súd nemôže súčasne vo veci rozhodnúť platobným rozkaz a zároveň na prejednanie veci nariadiť pojednávanie, t.j. vo veci samej jednak meritórne rozhodnúť, pričom zároveň v tom istom čase vo veci samej pripravuje a vytýči pojednávanie, v rámci ktorého môžu účastníci prekladať návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré majú byť podkladom pre samotné meritórne rozhodnutie vo veci. ...

Tvrdíme, že zákon nepozná žiadne ustanovenie o akomsi „podmieneňom pojednávaní“, t. j. že súd ho síce vytýči ale to sa bude konať len ak sťažovateľ nepodá odpor. Mimo toho, súd sťažovateľa na takýto možný postup ani neupozornil. Nie je zrejmé, kedy a na základe akého ustanovenia právneho predpisu sa konajúci súd rozhodol, že pojednávanie sa konať nebude? ...

Opakovane tvrdíme, že v dôsledku vyššie uvedeného postupu súdu, mal sťažovateľ dôvodne za to, že súd vo veci platobným rozkazom nerozhodol, resp. že tento nie je vzhľadom na vytýčené pojednávanie relevantný a preto nemusí podávať odpor a keďže súd vo veci nariadil pojednávanie, svoje nároky si riadne uplatní v rámci dokazovania na pojednávaní a až na základe týchto skutočností súd vo veci rozhodne rozsudkom. V

dôsledku uvedeného bol sťažovateľ uvedený do omylu, pre ktorý si nemohol riadne uplatniť svoje práva, čím mu bolo odopreté právo na spravodlivý súdny proces.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti M., s. r. o... na súdnu a inú právnu ochranu podľa 2 hlavy, 7 oddielu Ústavy SR, postupom Okresného súdu v Piešťanoch a následným právoplatným platobným rozkazom vydaným Okresným súdom Piešťany sp. zn.: 4 Cb/1/2012-43 dňa 05. 04. 2012 porušené bolo.

2. Platobný rozkaz Okresného súdu Piešťany sp. zn.: 4 Cb/1/2012-43 zo dňa 05. 04. 2012, sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd v Piešťanoch je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 269,58 €... na účet advokáta, JUDr. J. T... do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

Okrem uvedeného sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd vydaním dočasného opatrenia odložil vykonateľnosť platobného rozkazu č. k. 4 Cb 1/2012-43 z 5. apríla 2012, avšak svoj návrh žiadnym spôsobom neodôvodnila v súlade s požiadavkami § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2012 a jeho platobným rozkazom z 5. apríla 2012 nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti s napádaným platobným rozkazom okresného súdu ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľkou označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jej sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou napádaný platobný rozkaz č. k. 4 Cb 1/2012-43 z 5. apríla 2012, ústavný súd podotýka, že sťažovateľka toto rozhodnutie nenapáda v súvislosti s jeho meritom, t. j. nenapáda toto rozhodnutie po materiálnej (vecnej) stránke, ale jeho spochybnenie spája výlučne s procesným postupom okresného súdu nasledujúcim po jeho vydaní, a to konkrétne v súvislosti s jeho doručovaním spoločne s predvolaním na

nariadené pojednávanie, ako aj s uznesením, ktorým bola sťažovateľka vyzvaná na vecné vyjadrenie sa k žalobe.

Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o vecnú stránku napádaného platobného rozkazu, sťažovateľka v prípade jej nespokojnosti s týmto rozhodnutím, mala a mohla na jeho nápravu využiť opravný prostriedok priznaný jej ako účastníčke konania proti tomuto typu rozhodnutia Občianskym súdnym poriadkom, a to odpor, o možnosti podania ktorého bola sťažovateľka v jej doručenom platobnom rozkaze č. k. 4 Cb 1/2012-43 z 5. apríla 2012 okresným súdom riadne poučená.

Pokiaľ však sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namieta, že uvedený opravný prostriedok (odpor) proti ňou napádanému platobnému rozkazu nevyužila práve v dôsledku podľa nej zmatečného postupu okresného súdu, ktorý ju v súvislosti s možnosťou podania odporu mal uviesť do omylu, podľa zistenia ústavného súdu sa sťažovateľka domáhala zjednania nápravy pre ňu nepriaznivých následkov takéhoto postupu okresného súdu žiadosťou doručenou okresnému súdu 29. júna 2012, ktorou sa domáhala odpustenia lehoty na podanie odporu, a spolu s touto žiadosťou sťažovateľka podala súčasne aj odpor proti označenému platobnému rozkazu.

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu sp. zn. 4 Cb 1/2012 zistil, že predmetnú žiadosť sťažovateľky o odpustenie lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu okresný súd síce uznesením č. k. 4 Cb 1/2012-55 z 18. júla 2012 zamietol, avšak na základe sťažovateľkou podaného odvolania 27. júla 2012 Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 21 Cob 182/2012 z 30. novembra 2012 zmenil označené uznesenie okresného súdu tak, že sťažovateľke odpustil zmeškanie lehoty na podanie odporu proti predmetnému platobnému rozkazu.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka sa využitím jej dostupných a Občianskym súdnym poriadkom priznaných prostriedkov nápravy nielenže účinne domohla zjednania nápravy namietaného neštandardného postupu okresného súdu, ktorý na základe jedného a toho istého žalobného návrhu nielenže vydal platobný rozkaz, ale súčasne na jeho

prerokovanie nariadil aj pojednávanie, ale z uvedeného tiež vyplýva, že sťažovateľka sa tak v konaniach pred všeobecnými súdmi domohla aj navrátenia lehoty na vecné preskúmanie sťažnosťou napádaného platobného rozkazu, a to na základe všeobecnými súdmi deklarovaného včasného podania odporu sťažovateľkou proti tomuto platobnému rozkazu.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka sa môže a napokon sa aj účinne domohla ochrany svojho práva, ktorého porušenie namieta aj v konaní pred ústavným súdom, už v konaniach pred všeobecnými súdmi, ústavný súd s ohľadom na citované ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy (princíp subsidiarity) jej sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého platobného rozkazu okresného súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní náhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti, ktorými sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o návrhu sťažovateľky na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2013